

af Kjøbenhavns Søbefæstning, Fordringer, til store Bevillinger, ekstraordinære Bevillinger til militære Formaal. Og for ethvert Skridt, vi ere komne frem, har det stadig været det Hensyn, der har drevet Regjeringen frem, det har stadig været det Parti, det militære Parti, som den mere og mere er kommen i Hænderne paa, som har drevet den frem og tvunget os ind i nye konstitutionelle Konflikter. Nu ere vi komne saa vidt, som jeg oftere før har stildret, at vi have to Budgetter, et Budget som forelægges og et som ikke forelægges, et Budget, som repræsenterer $\frac{1}{4}$ af Statens samlede Udgifter, som Regjeringen laver engang i Aarets Løb, uden at have spurgt Folkething eller Landsthing ad, og Haand i Haand med dette er der flet Fremskridt ogsaa med Hensyn til de provisoriske Love, det er en Selvfølge. Tidligere bleve de provisoriske Love forelagte i Landsthinget; Regjeringen hævdede da, at den havde Eneretten til Forelæggelse, men at selvfølgelig en provisorisk Lov hørte op at bestaa, naar Rigsdagen havde udtalt sig derimod, havde forandret eller forkastet den, og Regjeringen bestred derfor det private Initiativs Nødvendighed og Berettigelse. Vi ere nu paa Veie til, at de provisoriske Love flet ikke mere forelægges. Vi ere komne saa vidt, at de forelægges efter Jul. Jeg forstaaer det som et Slags Hensyn til Landsthinget. Jeg kan begribe, at det maa være haardt for Landsthinget at skulle have de provisoriske Love klar ud og klar ind og aldrig at turde blive færdig med dem, grundet paa den Kalamitet, som vilde opstaa ved, at en saadan Lov kom over i Folkethinget, eller at det vilde være uønskeligt for Regjeringen at holde dette Tændstøf vedlige, for ikke at komme ind igjen i normale Tilstande, eller ikke for Regjeringen — jeg beskylde egentlig ikke den saa meget, som det Parti, der for Tiden dominerer Regjeringen, Militærpartiet — at det for den kan være en Salighedsjag at sørge for, at de provisoriske Love ikke kunne blive endelig afgjorte, fordi man derigjennem stadig kan holde Konflikten aaben og stadig blive ved at bygge paa sin Fæstning. Men at man derfor er kommen til det Resultat, at man tager Ansvar paa sig for, at de provisoriske Love ikke blive afgjorte, det tilstaaer jeg, det har forundret mig. Konsekvensen af det, som er flet i Klar, er nemlig den, at de provisoriske Love flet ikke forelægges mere. De forelægges saa sent i Klar, at Landsthinget maa flet ikke kan blive færdig med dem, at de ikke kunne blive gjorte færdige før 1ste April. Følge Regjeringens nye Doktrin maa Samlingen sluttes den 1ste April, det er ulovligt

at lade Rigsdagen være samlet ud over 1ste April. Regjeringen forelægger de provisoriske Love saa sent, at hverken Landsthinget eller Folkethinget kan faae Tid til at blive færdige med dem, og vi ere da naaede til en Tilstand, hvor der regjeres paa provisoriske Love, lige overfor hvilke Regjeringen bestrider det private Initiativ og afholder sig fra eget Initiativ, altsaa provisoriske Love, som blive evige. Det er et nyt Skridt, et Skridt i Retning af Fortolkning, og jeg vilde være den høitærede Justitsminister meget taknemmelig, hvis han, om ikke i Dag, saa ved en anden Leilighed vilde vise os, hvad Forskjel der til Syvende og Sidst bliver mellem provisoriske Love og endelige Love; thi naar der hverken forelægges eller maa forkastes ved privat Initiativ, bliver Forskjellen kun den, synes jeg, at en provisorisk Lov er en Lov, der varer akkurat saa længe, som Regjeringen synes, at den skal være. Men at vi ere komne dertil, skyldes Militærpolitiken og samtig med, at det er flet, er man fkedet til Begyndelsen eller Gjennemførelsen af Kjøbenhavns Landbefæstning, et nyt principielt Skridt, som fører os endnu længere bort fra forfatningsmæssige Tilstande, som jeg hidtil har tænkt mig Muligheden af at kunne vende tilbage til. Hvad bliver Følgen deraf? Følgen deraf bliver, at Landets virkelige Interesser forsømmes. Det kan jo Ingen skjule for sig selv, at det, vi trænge til, er flet ingen Advinning af Forsvarsagen, det, vi trænge til, er ingen hyderligere militære Foranstaltninger, men det, vi i allerhøieste Grad trænge til, er Anvendelsen af alle vore Kræfter og Midler i økonomiske Formaal Tjeneste, for ikke at blive fuldstændig distancerede som en Nation, der har nogen Betydning for Nordeuropa. Men saa vidt ere vi ogsaa komne i denne Militærpolitik, at det endog siges fra civile Medlemmer af dette Thing — jeg har set det refereret i Blade — at nu havde vi ikke mere Raad til at bygge Fernbaner og foretage økonomiske Forbedringer, nu skulde Alt gaa til Fæstningen, til militære Foranstaltninger. (Stemmer: Hvem er det?) Jeg vil ikke nævne Noget . . . (Dinesen: Det er dog vist det Hensigtsmæssigste at nævne, hvem der har sagt det.) Det vil jeg ikke gjøre nu (Afbrudelse af Dinesen.) Ja, hvis det erede Medlem sætter saa megen Pris derpaa, vil jeg sige, at jeg tænker paa en Udtalelse af det erede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), der blev refereret i „Berlingske Tidende,“ og som sigtede Oppositionen for at ville anvende Penge paa økonomiske Formaal for at hindre de militære, men at det ikke kunde fte; saaledes var Udtalelsen i sine